

עני משפט
נר מצוה

ד א מ"י ס"ה מהל' תמידין
כלהו ד:
ב' מ"ח פ"ח מהל' תמיד
ג' א"ר ג' ט"ו ר"ד פ"ח
ד' ד' ש"ע ר"ד ט"ו ר"ג ר"ג
ס"פ ע"ו:

כב:

בראשונה פרק שני יומא

מסורת הש"ס

(א) ולא אדוני בוקו, (ב) גיר
ע"י רב נתמן סתמא, (ג) גירמא
ע"י רב אבהו ר"ד ל"ד, (ד) גיר
ע"י רב אבהו ר"ד ל"ד, (ה) גיר
(ו) שבת ט"ו, (ז) ד"ק כ"ה, (ח) גיר
כשראל הסקרי, (ט) ג"י ע"י
הכל איפרעי מנפיה לאחר
ר"י אמר רב יו"י, (י) סנהדרין
ק"ו, (יא) שבת ט"ו, (יב) ש"ס ח"א
רבי נתמן, (יג) ע"י אמר רבי
משום ר"ב בן יוחאי,

התם איפרעי איפרעי מיניה. תימה מנא לן דלא היה אומר
פירעון נמי כשזיל אוריה יש לומר מדלא כתיב אלא ואל
הכנשה ישלם ועוד דכתיב ארבעים דהיינו עבירה אחת דהיינו
גילוי ערוה דאי אחריוהי אגילוי ערוה דנת שנת ואשפיכות דמים
דאוריה ענגש צילד אמנון ותמר
ואכשלוס אס לן קא שילס ארבעים:
שישה חרשים נצטרע דוד וכו'.
תימה ל' א"כ שילס יומר
מארבעים ועוד דילמא מאי דנצטרע
היינו כשזיל מעשה דאוריה אי נמי
אס נצטרע כשזיל נת שנת יומא
דמד מאיך דילד אמנון ותמר ואכשלוס
כשזיל אוריה ומגלן דלא ענגש כשזיל
אוריה וי"ל מדכתיב ואתו והרגת
בחרב בני עמון ודרשין כפרק ג'
קדושין (דף מג). מה חרב בני עמון
אי אמה ענגש עליו אף אוריה החמי
אי אמה ענגש עליו ומה שהקשמי
א"כ היה ליה טפי מארבעים דילמא
דלמנון ותמר נחד חשיב לכו אי
נמי דתמר ומה שנצטרע נחד חשיב
לכו דלא דמו לאחריני דילד דלמנון
ודאכשלוס שמתו אצל דתמר לא היה
ומה שנצטרע ששה חרשים כיון
דנצטרע לא היה שוקל כי הן להכי
איכא ליתמר דהקן תמיו מד חשיב
לכו: והאמר רב קיבא רוד
אשון הרע, הא דלא פריך נמי מהא
דחטא שאמר שירה על מפלתו של
שולד כדליתא פרק אלו מנלתי
(מו"ק דף ט"ו): לודו אשר שר לה'
על דכרי כוש בן ימיני וי"ל הלא
כשנגשה חשיב ליה דכתיב שגיון לודו
לפי שאין חטא נחשב על צדו
שהיה שולד רודפי:

גליון הש"ס

נ"ב א"י"ה כ"ב ש"ה
ע"י ירמיהו פ"ג דבבבבבב
ש"ס א"י"ה ש"ס"ו ר"ש בן
יוצחק. ע"י ר"ב פ"ח ח"א הלכה
י"ג מהל' ת"ת:

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה ומכרי ועל כו'
מנו את המכרי כו' מיכא ח"א
מתק:

מוסף רש"י

דמיבוקו, ל"גן סתמא וטובין
ק"ו.

תוס' ישנים

ויפקדו בטלויס. שם תמוס
הוא לפי הפשוט: שארל
כחח ועלמה בידו מאי
היא מעשה דלגנ. קשה
לכרי כשזיל נמי איכא שמיס
שמחילה קודם מעשה על
אג כרי ניחם קודם שגא
כשהקריב השילס קודם שגא
שמואל וכו' אמר ל' נקש כ'
איש ככננו וכו' ושמואל א'
י"ו והוא היה ליה לחמוס
ואומר רבי דלא ל' הפסד
המלוכה לגמרי שאלו לא היה
בדעת הקריב להעבירה אלא
ממנו ולא מנייה אלא כשעשה
דלגנ ניחם אפילו מנייה:
שישה חרשים נצטרע דוד.
משום מעשה דנת שנת אחר
דכשיה ל' שגיון יעקב נת כל
כחמוס ר"י אלא ש' לא כל
נת שנת וירושלמי היה.
וקשה לרי דרשין תתקן (דף
ק"ו) ששה חרשים נצטרע
דוד דכתיב (מ"א כ"ו) ארבעים
שנה מלך כחברון מלך שנת
שמיס וירושלמי מלך שלשים
ושלם שמיס וקרא אחרים:
כחברון שנת שנת ארבעים וששה
חרשים כחברון ש' ור"ה'
ג' כשמונה בניו של דוד
ואיחס ששה חרשים אחר
שמיס הפסוק תחום אחר
לנצטרע משמע שהיו כחברון
וי"ל דודאי איחס נצטרע המה
כירושלמי ויה שדלגל אלא
מן הפסוקים איחס ששה
חרשים כחברון היינו לנצטרע
שמיס ששה חרשים שלא היה
נמלמלו לפי שחלשם ששה
חרשים יתירם על הששון
של שנים היה כחברון טח לו
ללגנ יתר מלכמוס שנתן
כירושלמי ל"ב שנה וחצי ק'
מתין ר"י אלמון אכל מספקא
ליה אס מלך דוד מ' שנה
שלימים ויתוס ר' חרשים היו
יתירם על המ' אי חרשים

התם איפרעי איפרעי מיניה. תימה מנא לן דלא היה אומר
פירעון נמי כשזיל אוריה יש לומר מדלא כתיב אלא ואל
הכנשה ישלם ועוד דכתיב ארבעים דהיינו עבירה אחת דהיינו
גילוי ערוה דאי אחריוהי אגילוי ערוה דנת שנת ואשפיכות דמים
דאוריה ענגש צילד אמנון ותמר
ואכשלוס אס לן קא שילס ארבעים:
שישה חרשים נצטרע דוד וכו'.
תימה ל' א"כ שילס יומר
מארבעים ועוד דילמא מאי דנצטרע
היינו כשזיל מעשה דאוריה אי נמי
אס נצטרע כשזיל נת שנת יומא
דמד מאיך דילד אמנון ותמר ואכשלוס
כשזיל אוריה ומגלן דלא ענגש כשזיל
אוריה וי"ל מדכתיב ואתו והרגת
בחרב בני עמון ודרשין כפרק ג'
קדושין (דף מג). מה חרב בני עמון
אי אמה ענגש עליו אף אוריה החמי
אי אמה ענגש עליו ומה שהקשמי
א"כ היה ליה טפי מארבעים דילמא
דלמנון ותמר נחד חשיב לכו אי
נמי דתמר ומה שנצטרע נחד חשיב
לכו דלא דמו לאחריני דילד דלמנון
ודאכשלוס שמתו אצל דתמר לא היה
ומה שנצטרע ששה חרשים כיון
דנצטרע לא היה שוקל כי הן להכי
איכא ליתמר דהקן תמיו מד חשיב
לכו: והאמר רב קיבא רוד
אשון הרע, הא דלא פריך נמי מהא
דחטא שאמר שירה על מפלתו של
שולד כדליתא פרק אלו מנלתי
(מו"ק דף ט"ו): לודו אשר שר לה'
על דכרי כוש בן ימיני וי"ל הלא
כשנגשה חשיב ליה דכתיב שגיון לודו
לפי שאין חטא נחשב על צדו
שהיה שולד רודפי:

או דילמא. לטמית רלפס תחמוסג זמנא נקיט לכו לצד מוסד
וסכב שאלו שס קודס לטמיתג גגו: וזמנינו לדידו. לגלגלות:
כצוק. שאלו שמיס חרשים. נגל כל אחד ואחד חרם והשליך לפניו
ומני חרשים: ויקדס בטלויס. זוס לקחת כל אחד טלה מאלן
המלך וצלו למרחב וגמנו הטלויס:
כסיב ויהי מספר בני ישראל כחול
היס. אלמא ליה לכו מנין: כמה לא
חלי ולא מרגיש נכרל דמרגל סייעי:
כמה סמוך ומינכט ואין לריך לתלות
ולדאג מכל רעה מי שהקביה צערו
שהרי מלניו שאלו נכשל נחמת
ועלמה לו לרעה לקומוס מיתה לנעל
מלכותו ודוד נכשל כשמיס ולא עטלו
לו לרעה: דאוריה ודספספ. שהוסק
למנוט את ישראל כחוק ימיו וגרס
לכא עליהס דכר: דכס. שנת. שנת
עליה: ילד. ננה הרלשון: לשון
הרע. על מפיכושט מפי יצבא:
האי אפרעו מיניה. מדה כמדה הוא
הפסידו לחלק נחלתו וכו'א נפקד נחלת
למלכות: סיפוס. מלאכי פחד מנהילים
אותו: לכו נכשכס. לאורן ימיס:
שלא היה בו שום דופי. משפחה
וימנלו המלכים היואלס מורעו על
ישראל ככל דוד מרות המלוכה אחת:
קופס על שרליס. דופי משפחה:
ענגש שאלו. לכו לרי דכר שעליו
ניטל ממנו מלכות: מפני. שמתחילת
מלכותו ממל על כבודו וגילה על עצמו
שאינו כדאי למלוך: וכסיב ועל נחש
העמוני. ומסקנא דילמא חסאמרו
ישראל מי האומר שאלו ימלוך עלינו
כתמיהה מנו (א) (אח) האנשים וגמיתס
והוא אמר לא יומת איס היוס הוס:
שאינו

התם איפרעי איפרעי מיניה. תימה מנא לן דלא היה אומר
פירעון נמי כשזיל אוריה יש לומר מדלא כתיב אלא ואל
הכנשה ישלם ועוד דכתיב ארבעים דהיינו עבירה אחת דהיינו
גילוי ערוה דאי אחריוהי אגילוי ערוה דנת שנת ואשפיכות דמים
דאוריה ענגש צילד אמנון ותמר
ואכשלוס אס לן קא שילס ארבעים:
שישה חרשים נצטרע דוד וכו'.
תימה ל' א"כ שילס יומר
מארבעים ועוד דילמא מאי דנצטרע
היינו כשזיל מעשה דאוריה אי נמי
אס נצטרע כשזיל נת שנת יומא
דמד מאיך דילד אמנון ותמר ואכשלוס
כשזיל אוריה ומגלן דלא ענגש כשזיל
אוריה וי"ל מדכתיב ואתו והרגת
בחרב בני עמון ודרשין כפרק ג'
קדושין (דף מג). מה חרב בני עמון
אי אמה ענגש עליו אף אוריה החמי
אי אמה ענגש עליו ומה שהקשמי
א"כ היה ליה טפי מארבעים דילמא
דלמנון ותמר נחד חשיב לכו אי
נמי דתמר ומה שנצטרע נחד חשיב
לכו דלא דמו לאחריני דילד דלמנון
ודאכשלוס שמתו אצל דתמר לא היה
ומה שנצטרע ששה חרשים כיון
דנצטרע לא היה שוקל כי הן להכי
איכא ליתמר דהקן תמיו מד חשיב
לכו: והאמר רב קיבא רוד
אשון הרע, הא דלא פריך נמי מהא
דחטא שאמר שירה על מפלתו של
שולד כדליתא פרק אלו מנלתי
(מו"ק דף ט"ו): לודו אשר שר לה'
על דכרי כוש בן ימיני וי"ל הלא
כשנגשה חשיב ליה דכתיב שגיון לודו
לפי שאין חטא נחשב על צדו
שהיה שולד רודפי:

הי מן החשטן וליש שנה ותי' חשיב אכעיס שנה נתקוס אחר כי אינו נולה למנות מקושעות: לדבריו האומר קבל לא איפרעי
מיניה טי'. תימה לא לא איפרעי מנפיה כמו כשעשה דנת שנת דלעיל וליכ היה ליה למחשב דוד כשזיל ואומר ר"י יסבך דלא
מסד לאוקמי רב הווא ככ אלל דמסיס למלכות דלרב נמי נפרע ממנו לשון סיפוסא חמסן קן דהא סבר שמיס כמחלל לאחר
לא קבל ונתן הכי קאמר וליכ טי' ועוד י"ל דהפסד המלכות מורש שייך נמי לנפיה אכל ליל ואמנון לא קרי מנפיה ועמח
דהפסד מלכות נשוי יומר: ולדבריו האומר קבל טי'. קשה ר"י אלמון דמל מוסל לא מיוקמת כרי דלמר נכשט כפרק
נחה כהנה (דף ט"ו). כי מעינת כרי כדור לא משפחה כיה רק כחרייה החמי ויהי קאמר דוד כשמיס ועוד קשה לרי ויהי נלישנא
קרא כתיב (מלכים א' ט"ו) ולא כר מלך אכר טוסי' כי רק כחרייה החמי והיאלחא מעשה דספתה ונכשטת ממח' דלמרי קבל דוד

הי מן החשטן וליש שנה ותי' חשיב אכעיס שנה נתקוס אחר כי אינו נולה למנות מקושעות: לדבריו האומר קבל לא איפרעי
מיניה טי'. תימה לא לא איפרעי מנפיה כמו כשעשה דנת שנת דלעיל וליכ היה ליה למחשב דוד כשזיל ואומר ר"י יסבך דלא
מסד לאוקמי רב הווא ככ אלל דמסיס למלכות דלרב נמי נפרע ממנו לשון סיפוסא חמסן קן דהא סבר שמיס כמחלל לאחר
לא קבל ונתן הכי קאמר וליכ טי' ועוד י"ל דהפסד המלכות מורש שייך נמי לנפיה אכל ליל ואמנון לא קרי מנפיה ועמח
דהפסד מלכות נשוי יומר: ולדבריו האומר קבל טי'. קשה ר"י אלמון דמל מוסל לא מיוקמת כרי דלמר נכשט כפרק
נחה כהנה (דף ט"ו). כי מעינת כרי כדור לא משפחה כיה רק כחרייה החמי ויהי קאמר דוד כשמיס ועוד קשה לרי ויהי נלישנא
קרא כתיב (מלכים א' ט"ו) ולא כר מלך אכר טוסי' כי רק כחרייה החמי והיאלחא מעשה דספתה ונכשטת ממח' דלמרי קבל דוד

הי מן החשטן וליש שנה ותי' חשיב אכעיס שנה נתקוס אחר כי אינו נולה למנות מקושעות: לדבריו האומר קבל לא איפרעי
מיניה טי'. תימה לא לא איפרעי מנפיה כמו כשעשה דנת שנת דלעיל וליכ היה ליה למחשב דוד כשזיל ואומר ר"י יסבך דלא
מסד לאוקמי רב הווא ככ אלל דמסיס למלכות דלרב נמי נפרע ממנו לשון סיפוסא חמסן קן דהא סבר שמיס כמחלל לאחר
לא קבל ונתן הכי קאמר וליכ טי' ועוד י"ל דהפסד המלכות מורש שייך נמי לנפיה אכל ליל ואמנון לא קרי מנפיה ועמח
דהפסד מלכות נשוי יומר: ולדבריו האומר קבל טי'. קשה ר"י אלמון דמל מוסל לא מיוקמת כרי דלמר נכשט כפרק
נחה כהנה (דף ט"ו). כי מעינת כרי כדור לא משפחה כיה רק כחרייה החמי ויהי קאמר דוד כשמיס ועוד קשה לרי ויהי נלישנא
קרא כתיב (מלכים א' ט"ו) ולא כר מלך אכר טוסי' כי רק כחרייה החמי והיאלחא מעשה דספתה ונכשטת ממח' דלמרי קבל דוד

הי מן החשטן וליש שנה ותי' חשיב אכעיס שנה נתקוס אחר כי אינו נולה למנות מקושעות: לדבריו האומר קבל לא איפרעי
מיניה טי'. תימה לא לא איפרעי מנפיה כמו כשעשה דנת שנת דלעיל וליכ היה ליה למחשב דוד כשזיל ואומר ר"י יסבך דלא
מסד לאוקמי רב הווא ככ אלל דמסיס למלכות דלרב נמי נפרע ממנו לשון סיפוסא חמסן קן דהא סבר שמיס כמחלל לאחר
לא קבל ונתן הכי קאמר וליכ טי' ועוד י"ל דהפסד המלכות מורש שייך נמי לנפיה אכל ליל ואמנון לא קרי מנפיה ועמח
דהפסד מלכות נשוי יומר: ולדבריו האומר קבל טי'. קשה ר"י אלמון דמל מוסל לא מיוקמת כרי דלמר נכשט כפרק
נחה כהנה (דף ט"ו). כי מעינת כרי כדור לא משפחה כיה רק כחרייה החמי ויהי קאמר דוד כשמיס ועוד קשה לרי ויהי נלישנא
קרא כתיב (מלכים א' ט"ו) ולא כר מלך אכר טוסי' כי רק כחרייה החמי והיאלחא מעשה דספתה ונכשטת ממח' דלמרי קבל דוד